

ikke kunne anvendes til Menneskeføde? Ja, hvis det ikke er Lovens Mening at forbyde saadant, synes jeg i Grunden, den er næsten overflødig. Der er mange andre Maader, hvorpaa et Dyr kan komme af med Livet, og hvor det vilde være lige saa meningsløst ikke at benytte Loven. Enten Uheldet sker ved Lynnedslag, Storm eller Overkørsel af en Bil, er mig ligegyldigt; naar Manden først kommer til Dyret en Tid efter, at Døden er indtraadt, er Dyret efter min Mening selvdødt, og saa vilde jeg nødig være med til at anbefale, at det skulde kunne benyttes til Menneskeføde. Det ærede Medlem (Nygart) var inde paa, at Bødebestemmelserne var alt for stramme. Det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg antager, den højtærede Landbrugsminister, som er kendt med Forholdene, anser det for nødvendigt, at de er stramme, thi ellers havde han naturligvis ikke foreslaaet disse stramme Bestemmelser.

Selv om jeg for mit Vedkommende ikke er saa godt tilfreds med Lovforslaget, men ganske vist under en anden Forudsætning end den ærede Ordfører for Venstre, vil jeg dog til Trods for dets Mangler anbefale det til Fremme her i Tinget. Det er ikke første Gang, jeg har staaet og anbefalet et Lovforslag fra den højtærede Landbrugsminister, som hans egne Meningsfæller har taget nogen Afstand fra.

Frokjær: Dette Lovforslag gaar jo ud paa at sikre Befolkningen imod, at selvdøde Dyr anvendes til Menneskeføde. Egentlig er det en Samling af de Love, som vi allerede har til Sikring imod, at selvdøde Dyr afhændes til Menneskeføde. Vi har Loven af 27. Maj 1908 og Loven af 13. Maj 1911 og endvidere Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 9. November 1917. Men nu staar der i Bemærkningerne, at til Trods for, at vi har haft disse Bestemmelser, har det, da Menneskene jo ikke er saa gode, som de burde være, vist sig, at der alligevel er blevet anvendt selvdøde Dyr til Menneskeføde. Om denne Lov vil virke bedre end de to gamle Love eller Bekendtgørelsen, er jeg ikke saa sikker paa, der vil jo altid være Mennesker, som vil udsætte sig for at gaa imod Loven, naar der kan tjenes Penge derved. Men jeg finder det naturligt, at vi samler Bestemmelserne under eet; dels paa Grund af at Bekendtgørelsen af 9. November 1917, der er udstedt i Henhold til Loven af 7. August 1914, vil bortfalde, dels af Hensyn til Sønderjylland, hvor andre Bestemmelser gælder, er det nødvendigt, at vi faar denne Lov. Jeg kan derfor paa mit Partis og egne Vegne anbefale Lovforslaget.

Med Hensyn til de Udtalelser, den ærede Ordfører for Venstre fremsatte, er jeg ikke ganske sikker paa, at der kan findes en Definition i Loven for saadanne selvdøde Dyr, som kan bruges til Menneskeføde. Jeg er nærmest tilbøjelig til at mene, at naar et Dyr er selvdødt, saa er det selvdødt, og saa kan det ikke anvendes til Menneskeføde. Den Mand, der kommer uheldigt af Sted med sine Kreaturer, maa tage det Tab, som derved foraarsages ham; det er jo kun ganske sjældent, at et Dyr kommer af Dage ved Lynnedslag, ved Automobilkørsel og den Slags Ulykker. Jeg tror, at hvis vi skal sikre os paa bedst mulig Maade, maa vi ikke her sætte noget andet ind i Loven, men vedtage den enstemmigt i den Skikkelse, hvori den enstemmigt er vedtaget af Folketinget.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i dette høje Ting.

Hans Nielsen: Det er ikke nogen ny Regel, der her foreslaas, men, som allerede nævnt, den, der i længere Tid er anvendt i Praksis. En anden Sag er, om man er tilfreds med den Regel, der saaledes er praktiseret. Jeg personlig maa sige, at efter mit Kendskab til de Forhold, hvorunder Handel med Kreaturer, ogsaa med Dyr, som er selvdøde, foregaar, har Svindelen i de senere Aar været af mindre Omfang end tidligere, og det skyldes, tror jeg, de Bestemmelser, vi har levet under, idet de har aabnet Folks Øjne for, hvor farligt det i det hele er at bruge Kød af selvdøde Dyr. Thi det har man jo ganske Ret i, at naar Dyret har ligget dødt i længere Tid, er Kødet af det uspiseligt, sundhedsfarligt for dem, der nyder det.

Derimod har den ærede Ordfører for Venstre ved at fremdrage et enkelt Eksempel rejst det Spørgsmaal, om der, hvis et Dyr pludselig — jeg forstod, ved et Ulykkestilfælde? (Nygart: Ja.)... — er død uden forudgaaende Sygdom, kan findes en Mulighed for at tillade, at et saadant Dyr bruges til Menneskeføde. Og naar jeg tænker paa, hvad det ærede Medlem sagde om den Ting, synes jeg i Grunden, han har Ret. Hvis Blodet bliver aftappet straks efter, at Ulykken er sket, er Kødet jo lige godt; desuden kan man jo ogsaa opstille det Krav, der med Hensyn til syge Dyr stilles i § 2. Jeg synes for Resten, det er mere farligt at bruge Kød af syge Dyr end Kød af Dyr, der lige er slaaet ihjel, og jeg tillader mig at mene, at saafremt en Dyrslæge paa den i § 2 nævnte Maade besigtiger Kødet, maa der kunne aabnes Mulighed for, at Kødet allige-